

Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

XVI. ÉVFOLYAM 5. SZÁM

2023. MÁJUS

ÁRA: 300 Ft

www.martinus.hu

**LAUDATO SI! - ÁLDOTT LÉGY!
FÓKUSZBAN A TEREMTÉSVÉDELEM**

Krisztus feltámadt! Alleluja!

Krisztus feltámadását ünnepeltük áprilisban. Ez a tény hitünk alapja, ahogy Szent Pál is fogalmaz: „Ha Krisztus nem támadt fel, nincs értelme nincs értelme a mi tanításunknak, s nincs értelme a ti hiteteknek sem.” Lapunkban képes összeállítást közlünk a nagyheti eseményekről. Örömteli év volt az idei abból a szempontból, hogy nagycsütörtökön, az olajszentelési szentmisében az egyházmegye 4 kispapját - Járfás Ádám, Pongrácz Benedek, Rákos József, Rátkai István - diakónussá szentelte dr. Székely János megyéspüspök. Isten áldás kísérje őket és tartsa meg kegyelme e szent szolgálatban!

Az Úr ösvényén járnak – Diakónusaink bemutatkozása

A nagycsütörtöki olajszentelési szentmisében az egyházmegye négy teológus növendékét diakónussá szentelte a Székesegyházban dr. Székely János megyéspüspök. Kispapjainkat rövid bemutatkozásra kértük és arra, hogy osszák meg velünk gondolataikat hivatásukról, jelmondatukról.

Járfás Ádám

Szentelési jelmondatot az Ószövetségből, Mózes utolsó beszédéből választottam: „Válaszd az életet” (MTörv 30,19). A két út közötti választási lehetőség, amiről a próféta is beszél – élet és halál – mindannyiunk életében számtalanszor, olykor az élet legapróbb helyzeteiben is megjelenik.

Gyermekkoromban, amikor a plébánosom (sokaknak csak HIS atya) invitálására ministrálni kezdtem a zalalövői templomban, akkor már, bár gyermeki módon, olyan úton kezdtem el járni, ami ellentétben állt a családom vallási magatartásával. Első radikálisabb döntést kívánó útelágazódáshoz akkor érkeztem, amikor lehetőség nyílt a pannonhalmi bencés gimnáziumba való jelentkezésre. Akkor már felmerült bennem a papi hivatás gondolata, így beadva a jelentkezést, a megerősítő válasz után elkezdtem a 'bencés diák' éveimet. Az évek alatt, látva a bencés atyákat, valamint megismerve pár egyházmegyes papot, akik később segítettek, segítenek utamon, egyre jobban erősödött bennem a gondolat, amely átalakult egy legbelsőbb érzéssé, hogy Isten a papi szolgálatra hív. Második útkereszteződéshez érve, amikor a gimnáziumot és ezzel párhuzamosan a papság gondolatát is elhagyni készültem, hadakozva önmagammal és a környezetemmel, egy bencés atya segített a helyes útra való terelésben, ezáltal megerősödve mindabban, ami eddig gondolataimat és szívemet átjárta. Harmadik kereszteződéshez érve, érettségi után pedig beadtam jelentkezésemet püspök atyának, maradva azon az úton, amely az élethez vezet, immár Győrben.

Minden egyes döntésünkben alapvetően két út közül választhatunk. Az énközpontúság útján saját dicsőségünket és biztonságunkat, a krisztusközpontúság útján pedig a másokért végzett szolgálat lehetőségét keressük. Míg az első a halálhoz vezet, addig az utóbbi az életre.

A Szentírásnak ez az a rövid felhívása, ami most számomra meghatározó ebben az életszakaszban, hiszen a diakónusszenteléssel egy olyan utat választok, ahol az Életet szolgálhatom. Igyekszem erről az útról le nem térni az imádság, valamint a jelmondatom emlékeztető mivolta által. Ehhez kérem mindannyiuk imádságát!

A Szentírásnak ez az a rövid felhívása, ami most számomra meghatározó ebben az életszakaszban, hiszen a diakónusszenteléssel egy olyan utat választok, ahol az Életet szolgálhatom. Igyekszem erről az útról le nem térni az imádság, valamint a jelmondatom emlékeztető mivolta által. Ehhez kérem mindannyiuk imádságát!

Pongrácz Benedek

Pongrácz Benedeknek hívnak, Őriszentpéterről, az Őrség szívéből származom. Mindig is érdekelt a természet, és fiatalon még biológusként képzeltem el magamat. Így választottam középiskolát, majd az egyetemen a biológusi képzést. Egyetemi éveim alatt egy olaszországi lelkigyakorlaton éreztem először azt, hogy Isten valami teljesen másra

Rákó József

Rákó József vagyok, 1999-ben születtem Kőrmenden. Általános- és középiskolai tanulmányaimat szülővárosomban végeztem, jelenleg pedig a győri Brenner János Hittudományi Főiskolán tanulok. Életünk fontosabb eseményei előtt általában számot vetünk, mely során újra felelevenednek előttünk azok a pillanatok, amelyek személyes életünket meghatározzák. Amikor visszaemlékezem hivatásom történetére, akkor mindig hála és öröm tölti el a szívemet, nemcsak a Jóisten iránt, hanem azon emberek iránt is, akiket Ő mellém állított.

Diakónusi jelmondatomként a Máté evangélium 6. fejezet 10-es versét választottam, amely így hangzik: „legyen meg a Te akaratom”. Egykor az Isten akaratából születtem meg, és ma is az Ő akaratát éltet minket, hiszen az Úr ajándéka minden pillanatunk, mozdulatunk és levegővételünk, azaz egész lényünk, amely már önmagában is a Teremtő dicséretét zengi!

Nagy kegyelem, és meg nem érdemelt ajándék az, ha a Jóisten valakit meghív az Ő szolgálatára. Ez a meghívás ugyanakkor egy hatalmas bizalomról és szeretetről tesz tanúságot az Isten részéről, mert az emberi alkalmatlanság ellenére is képes alkalmassá tenni az Ő választottjait

a hivatással együtt járó kötelességek és feladatok teljesítésére. Diakónusként, és majdan papként is, a szerető Isten szolgáló eszköze szeretnék lenni az emberek között. Ennek azonban az a feltétele, hogy az örömteli és nehéz időszakokban egyaránt ki tudjam mondani, másokkal pedig ki tudjam mondani azt, hogy: Uram, „legyen meg a Te akaratom!”

Rátkai István

Az Istennel való kapcsolat lehet jó, de még mennyire jó!

Az Istennel való kapcsolatot egy különleges csodaként élem meg. Ő számomra nem pusztán a Teremtő, Megváltó, hanem mindezek mellett Ő az a személyes Valóság, az a nagybetűs Szeretet, aki az életem legnagyobb ajándékát adta és adja: saját magát, a Szeretetet.

Azt a szeretetet adta, amit ha figyelmes vagyok, akkor nap mint nap, megtapasztalhatok, észrevehetek akár a legközelebbi családtagom, barátom, vagy akár egy vadidegen szemében, szívében. Ő az a Szeretet, amely átsugárzik a teremtett világ csodáin, amely ámulatba ejt a zenében, vagy a művészetekben is, s ezt még hosszan sorolhatnám.

Ő az a Szeretet, amely megérint a Szentírásban, a szentmisén, a szemlélődés, vagy dicsőítés csodálatos mélységeiben. Ő az a barát, akinek mindent elmondhatok, mert Ő nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni velem (vö. Zsid 4,15). Ő az a Szeretet, aki valóban meghallgat, aki engedi, hogy elmondjam, ha valami fáj. Ő az, akinek őszintén elmondhatom, amit bánok, s azt is, ahol megsebezve érzem magam. Ő az a Szeretet, akivel valóban együtt nevetgetek, és sírhatok.

Ő végig kísért kisgyermekkorom óta. Tanulmányaimban, a hétköznapiak fájdalmaiban és eleséseiben is mellém állt, felemelt, segített és ma is segít, kísér. De ott volt és van az örömeimben is. Megtapasztalhattam, s naponta meg is élhetem, mennyire bízok bennem, mennyire bízok mindannyiunkban. Sőt, nemcsak bízok, hanem mindig vár ránk, vár és vágyakozik, hogy megtapasztaljuk: sohasem vagyunk egyedül, mert Ő velünk van! Velünk van. Gondoljunk bele: a végtelen szeretet velünk és bennünk akar lenni, és arra vár, arra vágyakozik, hogy befogadjuk Őt. Mekkora bizalom ez? Hatalmas! Nem földi, hanem isteni bizalom! Isten szavakba nem önthető bizalma, amely szolgálatába is meghív, arra vezet engem, hogy életemmel is megmutassam, hogy a Vele való kapcsolat lehet jó, de még mennyire jó!

„Mindnyájan együtt voltak az emeleti teremben...” (Apcsel 2,1)

Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök

A feltámadás utáni 50. napi események ezen mondatát hívom segítségül, hogy a Martinus Havilap pünkösd számában néhány bevezető gondolattal szolgálhassak minden kedves olvasónak.

Még papnövendékként jártam egy burgenlandi kis faluban. Az osztrák atya azt mondta: „Mutatok egy érdekes házat!” És elvitt egy faluszéli takaros, kertés házhoz, ahol huszonéves fiatalemberek dolgozgattak. Biztos nem szerzetesek, – gondoltam rögtön – hisz öltözködben, megjelenésükben inkább suhancoknak néztek ki... És kérdeztem felőlük. Megtudtam, hogy önálló gazd

A szentelés egy pecsét lesz a Krisztussal való szövetségemen

Pünkösdkor 4 állandó diakónust szentel a szombathelyi Székesegyházban dr. Székely János megyéspüspök. Havilapunkban bemutatjuk a jelölteket. Májusban Pászner Gábort kértük meg arra, hogy e szolgálatról, Jézussal való kapcsolatáról beszéljen.

Akik nem ismernek, azok nem tudják, hogy sok módon segíted az egyházmegyét és a plébániád életét. Lehet hozzád fordulni pl. informatikai kérdésekben, szervezési dolgokkal, a fiatalokat érintő ügyekben vagy éppen zenével kapcsolatban, és tagja vagy több bizottságnak is az egyházmegyében. A családotból hoztad ezt az elköteleződést az Egyházhoz, vagy később, már tudatosan magad választottad ezeket az utakat? Második osztályos koromban voltam elsőáldozó, majd negyedik osztályban bérnáltam. Ezt követően évekig nem jártam templomba, az Egyházzal való kapcsolat hosszabb időre megszakadt. Középiskolás koromban hívtak egy barátom a plébánián működő ifjúsági gitáros kórusba énekelni. Itt kezdődött a személyes elköteleződésem az Egyház felé.

Ha visszatekintesz arra az időre, amikor nem volt kötődésed az Egyházhoz, felnőttként mi az, amit éppen ezért mármásként tettél, teszel? Amikor a gyerekek nőttek, azon gondolkodtunk a feleségemmel, hogy kellene nekik egy közösség, mert ez fogja őket az Egyházban megtartani. Felnőttként ezt a megtartó erőt tapasztaltuk meg a közösségben. Amikor Gellért fiam nyolcadikos volt, akkor Veronika domonkos nővér vezetésével alakult egy ifjúsági közösség. És

bár közel 1 évig csak hárman jártak ide – Veronika nővér, a fiam és még egy társam –, de kitartottak és aztán egyre többen és többen csatlakoztak hozzájuk.

A sokféle feladatból talán következhetne is, hogy valaki állandó diakónusi szolgálatot végez. De ez valószínűleg nem ennyire egyszerű kérdés. Mi vezetett arra, hogy erre a szolgálatra jelentkezz?

AZ ÉVEK SORÁN EGYRE JOBBAN ÁTJÁRT A JÉZUS IRÁNTI SZERETET, FORMÁLÓDTAM, MÉLYÜLT A HITEM ÉS TUDATOSSÁ VÁLT AZ ISTENKAPCSOLATOM. RÁBÍZTAM AZ ÉLETEMET AZ ÚRRÁ.

Kész voltam arra, hogyha hív, akkor IGEN-t tudok neki mondani. Ilyen IGEN-ek sorozata vezetett oda, hogy most a diakónusszentelés kapujában állhatok. Az első IGEN a korábban említett meghívás volt az ifjúsági kórusba. A második IGEN egy megrázó találkozás volt Jézussal, 1994. januárjában, Szent Pál megtérésének emléknapja közelében. Az első ifjúsági cursillon vettem részt. Ami-

kor szentséglátogatásra mentünk, a templomban az Oltáriszentség előtt térdelve azt éreztem, hogy valami nagyon-nagy Szeretet vesz körbe engem, és érinti meg a szívemet. Könnyekre fakadtam és csak sírtam, csak sírtam... Drága Jézusom, ha Te ennyire szeretsz engem, akkor erre nekem csak IGEN lehet a válaszom, más nem! A következő IGEN a menyasszonyomnak, Jutkának szólt, amikor feleségül vettem őt és a Jóistennel szövetségre lépve megkezdtük közös életünket. Egy alkalommal megszólított valaki, hogy indul lelkipásztori munkatárs képzés, mi lenne, ha együtt mennénk. IGEN volt a válaszom. Egyszer egy barátom hívott, hogy szeretne teológiát tanulni és a hittudományi főiskolát elvégezni, mi lenne, ha vele tartanék. Úgy éreztem, hogy rajta keresztül a Jóisten hívása hangzott el felém, így IGEN-t mondtam. Néhány évvel a főiskola elvégzését követően indult egyházmegyénkben lektor- és akolitus képzés, ahová szintén hívtak valaki. Tartsál velem, együtt könnyebb lesz! – mondta. Újra IGEN-t mondtam, mert ebben is a Jóisten hívása körvonalazódott számomra. Az utolsó hívás autóvezetés közben történt. Megcsörrent a telefonom. A vonal túlsó végén dr. Székely János püspök atya volt, aki megkérdezte, hogy lennék-e állandó diakónusa az egyházmegyénknek. A feleségemmel történt megbeszélést és imádságot követően újra IGEN-t mondtam. Most itt állok a diakonátus felé vezető út végén, valami új, ismeretlen kezdetén. Nem jelentkeztem diakónusnak, csak kész voltam arra, ha a Jóisten hív, IGEN-t tudjak mondani.

Számodra mit jelent az állandó diakónusi szolgálat? Amikor nyilvánvalóvá vált a külvilág számára, hogy diakónusképzésben veszek részt, sokan feltették a kérdést, hogy mit fogok csinálni diakónusként. Mi lesz a feladatom? Eleinte különféle válaszokat adtam: ministránsokkal való foglalkozás, zenei csoportok koordinálása, különféle liturgikus feladatok végzése, missziós szolgálat. Ahogy haladtam előre a képzésben, ahogy alakultam, ahogy tanultam a diakonátus lényegéről, felismertem azt, hogy nem a szolgálat oldaláról kell ezt a kérdést megközelíteni, hanem a szentség oldaláról. Állandó diakónusként

Istennek szentelt ember leszek, az Egyház, a főpásztor és az emberek szolgálatára. A saját környezetemben, a mindennapi életemben, a jelenlétemmel, a lényemmel leszek Isten eszköze. A szentség erejével felvértezve tudom a feladatokat, a szolgálatokat végezni, legyen az bármi, amit az Isten nekem szán.

Mit gondolsz, hogyan tudod segíteni az embereket a szolgálatoddal? Az elmúlt évek során több pasztorális területen volt módom tapasztalatot szerezni. Sok jó, elkötelezett embert ismertem meg, akikkel az Isten dicsőségére és az emberek szolgálatára végzett közös munka mindig gyümölcsöző volt. A konkrét feladat, szolgálat, amit Püspök atya rám bíz majd, egyelőre a jövő titka. Az azonban bizonyos számomra, hogy nem magányos farkask

Segíthetem tovább Isten országának építését

Május 29-én állandó diakónusokat szentel a szombathelyi Székesegyházban dr. Székely János megyéspüspök. Havilapunkban bemutatjuk a jelölteket. Májusi lapszámunkban Császár Róbertet is arra kértük, hogy e szolgálatról, Jézussal való kapcsolatáról ossza meg gondolatait.

Állandó diakónus-jelöltek. A kép bal oldalán az első Császár Róbert

Amikor a diakonátus mellett döntöttél, újból döntöttél Jézus mellett is. Miért fontos számodra, hogy keresztény vagy?

A kereszténység azt jelenti számomra, hogy Isten újszövetségi választott népéhez tartozom. Tudatosan vállalva, hogy Jézus Krisztus Titokzatos Testének, az Egyháznak része vagyok. Ez természetesen kötelezettségekkel is jár, de számomra mindemellett nagyon jó és megnyugtató érzés idetartozni.

Mit jelent számodra ez a szolgálat?

A tudatosan megélt kereszténység azt is jelenti számomra, hogy élő, eleven része legyek az imént említett Titokzatos Testnek, és valamiképpen hozzájáruljak annak egészséges működéséhez. Sokszor hallunk panaszt arra, hogy milyen az Egyház, de az elégedetlenkedők valószínűleg megfélemlítettek arról, hogy mi megkeresztelt emberek mindnyájan, közösen alkotjuk az Anyaszentegyházat, papok és laikusok egyaránt. Hogy adott területen milyen a kialakult kép, az rajtunk is múlik. Ez a felismerés vezetett arra, hogy aktívabb szerepet vállaljak kezdetben lelkipásztori munkatársként, aztán akolitusként. Különös megtiszteltetés számomra a diakonátusra való meghívás. Azt jelenti, hogy a diakónusi rend felvételével, annak szentségi jellegéből adódóan további megerősítő kegyelemben részesülve, segíthetem tovább Isten országának építését szűkebb környezetemben, plébániánkon, illetve bárhol, ahol szükség van rám, és képességeim ezt lehetővé teszik.

Legutóbb Püspök atya azt kérte az akolitusoktól, hogy keressék a szolgálatnak a lehetőségét a plébániájukon. Te miként tudod segíteni a plébániádön élöket a hitbeli növekedésben és mit gondolsz, hogyan tudod segíteni az embereket állandó diakónusként?

Szolgálatomnak egy részét minden bizsonnyal a paphiányból, papjaink túlterheltségéből fakadóan bizonyos liturgikus feladatok, szentségek és szentelmények kiszolgáltatásának átvállalása jelenti majd. Ezen kívül szeretnék a tágabb értelemben vett lelkipásztori munkában is plébánosommal egyeztetve az ő segítségére lenni. Még akolitusként igyekeztem rendszeresen szentségimádásokat szervezni és vezetni. Ezt a gyakorlatot mindenképp szeretném megtartani, esetleg az alkalmakat gyakoribbá tenni. Fontosnak tartom, hogy kereszténységünket ne csak heti egy alkalommal, a vasárnapi szentmise erejéig éljük meg. Ennek érdekében szeretnék minél több lehetőséget biztosítani hitbéli ismeretek, lelki élmények szerzésére, ezek megosztására, akár templomon belül vagy kívül. Jó lenne, ha minél több testvérünk átérezné a közösséghez tartozás, közösségünk szinodális működésének élményét. Én személy szerint nagyon fontosnak tartom, hogy állandó diakónusokként egyfajta élő kapocs legyünk a világi hívek és a klérus között, hiszen sajátos életállapotunknak köszönhetően mindkettőhöz kötődünk majd. Ezek lennének a saját célkitűzéseim, de természetesen nyitott vagyok Püspök atya és plébánosom által adott megbízásokra is, hogy legjobb tudásom és képességeim szerint teljesítsem azokat.

Természetesen a Pásztorális Tanács, a Családpasztorációs Bizottság és a nemrég alakult Új Evangelizáció Tanácsának tagjaként igyekszem továbbra is aktívan részt venni az egyházmegye életében.

A Te életedben milyen változásokat hozott a felkészülés, miben látod másként keresztény küldetésedet, az életedet, mint előtte?

A diakonátusra való készület jegyében két éve havonta egy teljes hétvégét Mária-besnyőn töltök, és mivel ezzel párhuzamosan a teológiai tanulmányaimat is most végzem a Brenner János Hittudományi Főiskola levelező tagozatán, a többi hétvége egy részét is a családomtól távol töltöm. Ez elég jelentős, és nem túl kedvező változás volt, melyet a felkészülés hozott. Szerencsére feleségem teljes mértékben támogat ebben a folyamatban, és három gyermekem is kíváncsian és biztatóan kíséri figyelemmel „formálódásomat”. Az odaadott időért cserébe viszont, úgy érzem, hogy a képzésnek köszönhetően nagyon sokat gyarapodtam mind elméleti tudásban, mind gyakorlati tapasztalatokban. Fontos hozadéka még az elmúlt időszaknak az a szemléletbeli változás, amely az előttünk álló szolgálattal kapcsolatban ment végbe. Meghatározó számomra az a közösség, amely a diakonátusra készülő családapákból alakult az imádsággal, tanulással, készüllettel együtt töltött hétvégék során. Ezen alkalmak mindegyike felért egy-egy lelkigyakorlattal. Bár voltak, és még most is felmerülnek néha kételyeim saját alkalmasságom tekintetében, mégis megerősödött küldetéstudatom, hogy a továbbiakban állandó diakónusként szolgáljam Istent és az Ő egyházát.

A DIAKÓNUSI REND FELVÉTELÉVEL, ANNAK SZENTSÉGI JELLEGÉBŐL ADÓDÓ-AN TOVÁBBI MEGERŐSÍTŐ KEGYELEM- BEN RÉSZESÜLVÉ, SEGÍTHETEM TOVÁBB ISTEN ORSZÁGÁNAK ÉPÍTÉSÉT

Sokan vagyunk

a magunk misszióját az Egyházon belül. Az Egyháznak ugyanis ez „A” feladata! Missziós egyház vagyunk és ez nem csupán belemagyarázás, vagy holmi teológusi-teológiai fejtegetés konklúziója, hanem isteni parancs! Márknál olvashatjuk (Mk 16,15): „[Jézus] Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”.

Állítólag egyes emberek csak akkor tudnak kreatívak lenni, ha meg akarnak akadályozni egy újítást.

Nos, nekik is jó hírrel (örömhírrrel) szolgálhatunk, nem újat, hanem új módon kell a régit, az örömhírt továbbadni! Nem kell emiatt Fekete-Afrikába menni, mert vallási közhellyé vált ugyan, de Európa – és benne hazánk is – újra missziós terület lett.

A misszió nem az egyik feladata az Egyháznak, hanem „A” feladata. A missziós gondolkodás elsajátítható, a missziós lelkület befogadható és felderíti az ember szívét. Van módszertana és tervezhető. A hétvégén a misszió végrehajtásáról is bőséges és gyakorlatias tanítást kaptunk. Az elméleti tudás mellett nagyon fontosak voltak a gyakorlati példák, feladatok, kiscsoportos beszélgetések és tanúságtételek, megosztások.

A misszió nem más, mint az örömhír első meghirdetése (igehirdetés, azaz kérüg-

ma), amelynek során számos felismerést élhetünk meg, illetve élhetnek meg azok, akikhez elvisszük Jézus szavait. Elsősorban azt, hogy Isten irántunk való szeretete állandó, személyes és feltétlen. Aztán hogy a bűn az, amely elválaszt bennünket Atyánktól, a szeretet forrásától. Attól, aki annyira szeret minket, hogy egyszülött fiát küldte el, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ezt a hatalmas ajándékot, a megváltás ajándékát pedig hittel és megtéréssel fogadhatjuk el, amely mindannyiunk döntése, amit Varga László püspök atya szavai szerint naponta meg kell tennünk. Ehhez van segítségünkre a Szentlélek aktív jelenléte, akiről sajnós „bátran” állíthatjuk, hogy a Szentháromság Isten „méltatlanul elfeledett személye”.

A misszióban a Szentlélek munkálkodik, és nincs misszió a Szentlélek nélkül. Azt is megkockáztathatjuk, talán sejtjük, hogy miért mondta Szent Pál a Filippieknek írt levelében: „Érte mindent elvettem, sőt szemétnek tekintettem, csakhogy Krisztust elnyerhessem és hozzá tartozzam.”

A misszió persze nem egyéni, bozótharcos vállalkozás, csak közösségben lehet megmaradni és megvalósítani. Ezért volt felemelő találkozni a régi ismerősökkel és új arcokat is látni az akolitus közösségből.

A hétvége során együtt tanultunk, együtt dolgoztunk és közösen vettünk részt a

szentmiséken, a szentségimádáson, ahol közösen áldhattuk és dicsőíthettük Istent. Házas, családos emberként ismét rá kellett ébredni arra, hogy nélkülözhetetlen a missziós háttér, az „emberi” alap, a család, a házastárs, aki társ az életben, az evangelizációban. Ezért is fontos, hogy az otthon oázis legyen, biztos talaj. Elengedhetetlen a családi kapcsolatok rendezése, hogy utána eleget tehessünk a felszólításnak: „indulj és menj, hirdesd szavam!”

Mindenkor készen kell legyünk arra, hogy válaszolni tudjunk mindenkinek, aki a bennünk lévő reménység okát kérdezi tőlünk, azonban ne számítsunk arra, hogy ezt mindenki meg fogja tenni. Nem lehet várni arra, ha majd megkérdezik, talán elmondom. Elő kell állni vele akár alkalmas, akár alkalmatlan. Apostolok, azaz küldöttek vagyunk mind: ha az első missziótól eljuthatnánk a missziós plébániáig, akkor nyugodtan mondhatnánk, hogy a pályát végig futottam, a jó harcot megharcoltam.

Amit tanultunk és megtapasztaltunk, szeretnénk továbbadni, ezért a folytatás miatt még jelentkezzünk, mert már tudjuk „mi dolgunk a világon”: misszionáljunk, azaz hirdessük Isten Igéjét!

Akolitus testvérek Zalaegerszegről

Áldott légy! - Teremtésvédelmi kertet avattak Egyházashetyén

Teremtésvédelmi kertet avattak Egyházashetyén. A Szombathelyi Egyházmegyei Karitáson belül működő Szent Jakab Szociális Központ kertjébe őshonos magyar fafajtákat és bokrokat ültettek. A kezdeményezés célja, hogy a természet védelmére és szeretetére felhívja a figyelmet, kiemelve a kereszténység egyik alapelvét, mely szerint a világ Isten alkotása.

2018-ban cseresznye, szilva, alma, meggy, sárga- és őszibarack fákat már ültettek a kertbe. Ezek már megnőttek, éppen most virágoznak. A templom mellett azonban még jókora terület állt üresen. Ide most 40 darab Batul és Hűsvéti rozmaring fajtájú almafát és Szomolyai fekete fajtájú cseresznyefát ültettek, a kerítés mellett pedig körbe 40 darab vadrózsát, azaz csipkebogyót.

Tuczainé Régvári Marietta, a Szombathelyi Egyházmegyei Karitászigazgatója

a martinus.hu-nak elmondta: a Karitás a teremtésvédelmet tulajdonképpen már 2010-ben elkezdte. Ekkorra vette kezdetét a szervezet részéről vidéki plébániák felújítása, a plébániakertek hasznosítása. Elsőként Vás

Oktatókat keresünk!

Boldog Salkaházi Sára Technikum és Kollégium

2023 szeptemberétől induló, új
osztályaink tanulóinak oktatásához,
tantestületünk bővítéséhez
kollégákat keresünk
közismereti és szakmai tárgyak
oktatására.

A kollégák jelentkezését - önéletrajzzal -
az alábbi email címre várjuk:

bsst@martinus.hu

Egyházmegyei Kalendárium 2024

November 11-étől lesz kapható a templomokban, plébániákon a Szombathelyi Egyházmegye 2024-es Kalendáriuma.

Vallomások újmisés jelmondatokról, segítség a tökéletesebb imaélethez, bemutatjuk egyházmegyéink értékeit, riportok, gyermek-sarok. Forgassák egész évben, ajándékozzák szeretteiknek!

Támogassák a kiadvány megjelenését vásárlásaikkal, és ne más kiadók hasonló könyveit vegyék meg.

MEGVÁLTOZIK A SZENTMISÉK SZÖVEGE

Elkészült az új Római misekönyv, amelyet Pünkösdkor vezetnek be a templomokban.

Módosul az úgynevezett közgyónás szövege. A latin szöveghez igazodva az eucharisztia liturgiájánál vezetnek be változást a magyar szövegben.

A békeköszöntésnél eddig az szerepelt a szövegben, hogy „Köszöntésétek egymást a béke jelével!” A helyére a következő mondat kerül: „Engesztelődjétek ki szívből egymással!”

A latin változathoz igazodva módosul az áldozás előtti szöveg is. Új tartalmi elemként bekerültek a misekönyvbe például a határon túli területeken élt, boldoggá avatott személyek emléknapjai is.

VÁLTOZÁSOK A MISE RENDJÉBEN

▪ BŰNBÁNATI RÉSZ:

Mind: Gyónom a mindenható Istennek és nektek, testvéreim, hogy sokszor és sokat vétkeztem gondolatlan, szóval, cselekedettel és mulasztással: én véttem, én véttem, én igen nagy véttem. Kérem ezért a boldogságos, mindenkor Szűz Máriát, az összes angyalokat és szenteket, és titeket, testvéreim, hogy imádkozzatok érettem Urunkhoz, Istenünkhöz.

▪ AZ EUCHARISZTIA LITURGIÁJA:

Pap: E víz és bor titka által részesüljünk annak istenségében...

Pap: Imádkozzatok, testvéreim, hogy az én áldozatom és a tiétek kedves legyen a mindenható Atyaisten előtt.

Mind: Fogadjá el az Úr kezedből az áldozatot...

▪ A SZENTÁLDÓZÁS SZERTARTÁSA

Pap: Az Úr békéje legyen veletek mindenkor.
Nép: És a te lelkeddel.

Pap: Engesztelődjétek ki szívből egymással!

Nép: Legyen békeség közöttünk mindenkor!

Pap: Íme, az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akik meghívást kaptak a Bárány lakomájára.

Mind: Uram, nem vagyok méltó, hogy...

Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézet - 2023.